

at skaffe den fornødne Hjælp; det, der ved den skaffes tilveie, befinder sig maaskee paa et enkelt Punkt langt borte fra det Sted, hvor Trangen er. Men er der igrøgt her et lille Punkt, hvor der er en Hindring tilstede, kunde man let fjerne den ved en ganske anderledes lille Lovforanstaltning, eller endog — thi jeg troer ikke engang, at en saadan behøvedes — ved en ganske simpel administrativ Foranstaltning, idet det udtaltes, at den bestaaende Frihed til at henvende sig til en fremmed Sognepræst som sin Sjælesørger ogsaa skulde omfatte Henvendelse til en Capellan paa eget An- og Tilsvær; og vilde man endelig have de personlige Capellaner, der ikke have eget An- og Tilsvær, med, kunde dette ogsaa skee, naar der blot tilføiedes: „forsaavidt Præsten ikke modsætter sig“. Modsetter Præsten sig, derimod, skal man aldeles ikke tilstede den Capellan, der er antagen til en enkelt Embedsmands Tjeneste og er antagen af ham selv, imod denne hans Principals Mening at udfolde en anden Virksomhed. Det vil saaledes sees, at der er meget, liben Hjælp i dette Lovudkast for den Trang, som man mener, at der er tilstede. — Men har man sagt, der gjøres dog ingen Skade ved det. Jo, der gjøres Skade derved, at man uden tilstrækkelig Klarhed i Bestemmelserne skaber Forhold, ved hvilke man ikke kan overse, hvorledes de vilde udvikle sig. Man har et enkelt Exempel, for Die. Er man, da vis paa, at det ikke kan blive misbrugt af saadanne Folk, sent ere entledigede af Kirkens og Statens Tjeneste, og som man paa ingen Maade kan ønske skulde komme til at spille nogen Rolle? Der er af det erede Medlem for Bornholm (Sonne) hentydet til eet Tilfælde — jeg ønsker nødig at tale om bestemte Personer, men jeg veed, at der herved sigtedes til en i sædelig Henseende reen Personlighed, til en Mand med aandelig, religiøs Iver, som jeg end anseer denne for forfeilet, men der kan komme andre, just entledigede Mænd, som hvilke dette ikke kan siges. Dette er en stadelig Side; en anden er den, at der kommer Uklarhed og Forvirring ind i Kirkens Bestemmelser om og Regler for den præstelige Virksomhed. Hvis man vil have disse Regler for andrede saaledes, at f. Ex. Menighederne faae

større Indflydelse, og at ikke den kongelige Magtfuldkommenhed gjør sig gjældende saaledes som for Diebliffet, saa søge man at gjøre det, men nu bliver man paa den ene Side staaende ved, at al Afgang til at lære i Kirken som hidtil skal være afhængig af Hans Majestæt Kongens Ud nævnelse, men paa den anden Side siger man, at naar denne Ud nævnelse engang har fundet Sted, skal den være uigenkaldelig; Hans Majestæt Kongen skal ikke kunne gjenkalde den. Det er dog en besynderlig Modsigelse, paa en Maade at erklære Hans Majestæt for ufeilbarlig, naar han udnævner en Mand, men for udsat for Feiltagelse, naar han affædiger den samme Mand. Det kan jo være, at man maa stræbe hen til at fastsætte andre Regler for Præsters Kaldelse og Entledigelse, saa at man ikke skal lade dette være afhængigt af en saadan kongelig Bestemmelse, men det er da noget ganske Andet, end hvad her tilsigtes. — Dernæst er der en Side ved Lovforslaget, der er af større Vigtighed, end man synes at have Die for, i Henseende til de borgerlige Forhold. Der er noget overordentligt Betænkeligt ved, saalænge man ikke har adskilt Førelsen af Daabs- og Egtteftabsregistrene samt af Dødsblifterne fra Præsternes Virksomhed, da at overdrage den fulde Virksomhed som Præst ogsaa med Hensyn til Førelsen af disse Lister til Mænd, der ikke have noget bestemt Embede, som de beklæde i en kongelig Statsudnævnelse. Man siger, at de skulle føre disse Bøger ligesom Andre; men seer man, da ikke, hvilken stor Betydning det har, at vi nu vide, hvor mange Bøger af denne Art der eksisterer, og hvor enhver af dem findes, at vi vide, at der i Danmark er saamange Sogne, og at der i hvert af disse Sogne, men intetsteds ellers, føres Daabs-, Døds- og Egtteftabsregistre, og at man har at søge der for at constatere, hvad der skal constateres? (Br p. 4. S. 11.) Seer man ikke, at denne Lov vil medføre, at vi ikke kunne vide, hvor mange Registre der føres, og paa hvor mange Steder de findes? Thi der kan godt tænkes det Tilfælde, at der oprettes en saadan Menighed, og at den har en Præst, som f. Ex. i 5 Aar beklæder Stillingen som saadan ved den og fører de fornødne Protocoller, men at han saa dør, og at hans